

ချစ်ခြင်းတရားဖြင့်
လင်းလက်စေ...

That's What I Do

အခန်း (၁)

"ဒန် ... တန် ... တန် ... တန် ... ဒန် ... တန် ... တန် ... တန် ... တန် ...

"

အခန်းတံခါး မဖွင့်ခင် ကတည်းက ကြားလိုက်ရသည့် အသံကြောင့် အာကာပိုင် တစ်ယောက် ကြိတ်ရယ် လိုက်မိသည်။ ။ အခန်းတံခါးကို အသာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် အထိ အခန်းထဲက တေးသံရှင်က သူ့ကို သတိမထားမိ။ အင်္ကျီတွေ တစ်ထည်ပြီး တစ်ထည် ထုတ်ဝတ်ကာ မှန်ရှေ့တွင် အလုပ် ရှုပ်နေသည်။ ။ ပါးစပ်ကလည်း ဒီတီးလုံးကိုသာ မနားတမ်း ရွတ်နေသည်။ ။ နေပါဦး ... ဒီကောင် ဒီတစ်ကြောင်းပဲ ရတာလား။

"အဟမ်း ..."

သူ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အသံ ပေးလိုက်တာတောင် ကိုယ်တော်ချောက သူ့ကို တစ်ချက်လေးတောင် အဖက်မလုပ်။

"အဟမ်း ... အဟမ်း"

"ချောင်းဆိုးချင် အပြင်ထွက်ဆိုး ... နားညီးတယ်"

ပြောပုံကိုက ပြေးကန်ချင်စရာ။ လူပုံကိုက ပိန်ကပ်ကပ်ဖြူ ဖျော့ဖျော့နဲ့ ... ကိုယ်က လုပ်လိုက်ရင်လည်း ဗလအားကိုးနဲ့ အနိုင်ကျင့်တယ် ဖြစ်ဦးမယ်။ စားသမျှ အာဟာရကို ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ဖြိုးဖို့ အတွက် မသုံးပဲ အရပ်ရှည်ဖို့ အတွက်ပဲ သုံးနေသလား မှတ်ရအောင် လူက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်

ည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အရပ်ရှည်တဲ့ အထဲ ပါတာပင်။ သို့သော် သူ့လောက် မရှည်။

"မင်းက အဲဒါ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ ဝတ်တာလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ အင်္ကျီတွေကို ဘာလို့ လျှောက်ဖွနေတာလဲ"

"ညနေကျ မမခြယ်တို့ လာမှာ လေကွာ ... အဲဒါ ဘာလေး ဝတ်ရင် အဆင်ပြေမလဲလို့ ဝတ်ကြည့် နေတာ"

ကောင်းကင် စကားကြောင့် သူမျက်ခုံး ပင့်ကြည့် လိုက်မိသည် ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင် သီချင်း တည်းညီးနဲ့ အူမြူး နေတာကိုး ...။

"ငါ့လို လူချောလေးက ဘာဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းတာကို သိပေမဲ့ ညနေအတွက် အဆင်ပြေမယ့် ဟာလေး တစ်စုံလောက် ရွေးပေးစမ်းပါကွာ"

ကြည့် ... ပြောပုံကိုက။ ကျွန်တော့်ထက် ခေါင်းတစ်လုံးလောက် ပိုရှည်နေသည့် အရပ် အားကိုးနှင့် ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ် လက်တစ်ဖက် တင်ပြီး ဆံပင် တသသနှင့် ပြောနေပုံက မေတ္တာ ရှိချင်စရာ တစ်ကွက်မှ မရှိ။

"တကယ်က ငါအရမ်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကွ၊ မမခြယ်က အမြဲတမ်း ငါ့ကို သူ့ထက် အငယ်လို ဆက်ဆံနေကျ ဆိုတော့ ... အမေတို့ စီစဉ်တဲ့ ကိစ္စကို လက်ခံပါ့မလား"

ကောင်းကင် အမေးကို သူပြန်မဖြေဖြစ်။ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက သဘော ကျခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးနှင့် စေ့စပ်ခွင့် ရမည် ဆိုတော့ ကောင်းကင် စိတ်လှုပ်ရှား နေမှာ တော့ အမှန်ပင်။ မမ မြရောင်ခြယ် အပေါ် ကောင်းကင်ထားသည့် စိတ်ကို သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည့် သူက အသိဆုံးမို့။ ဒီကောင် နားပူသမျှ ရင်ဖွင့်သမျှကို သူတစ်ယောက်တည်း ခံ

နေကျမို့။

သူဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ် လှဲချလိုက်တော့ ကောင်းကင်က ပါ သူ့ဘေးနား လာလှဲသည် ။ သူ့ဘေးနားကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းကင်က မျက်လုံးကို မှီ တ်ထားသည် ။ နှုတ်ခမ်းသား ညိုညိုလေးကတော့ ပြုံးယောင် သန်းနေပေသည် ။ ကောင်းကင်က အမေတူသားမို့ အသားအရည်ကတော့ အတော် ကောင်းသည် ။ ဖြူနုနေတာမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ ယောကျျားလေး တစ်ယောက် အတွက်တော့ အတော် ဖြူသည် ဟု ပြောရမည်။

နှာတံစင်းစင်းနှင့် မျက်ခုံး ထူထူလေးတွေက အလယ်ထိအောင် ဆက်နေသည် ။ နှုတ်ခမ်းသား ပါးပါးညိုညိုသည် ကလည်း တစ်မျိုး ဆွဲဆောင်မှုပင်။ သူကတော့ အသားအရည်က အဝါရောင်ဖက် သန်းသည် ။ မျက်ဝန်း ညိုညိုနှင့် လေးထောင့်ဆန်ဆန် မျက်နှာက သူ့ရဲ့ ခန့်ညားမှု တွေထဲက တစ်ခုပင်။ Gym ကစားနေကျမို့ ကောင်းကင် မနာလို ဖြစ်နေရသည့် ကြွက်သား အချို့ကလည်း သူ့ဆီမှာ ဖြစ်တည် ပြီးသား။ အင်း ... တစ်ခုပဲ။ ကောင်းကင်ထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုပုနေသည့် အရပ်ရယ် ... ယောကျျားလေး ပေမဲ့ အနည်းငယ် ပန်းရောင် သန်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းရယ်ကြောင့် သူ့ရဲ့ ခန့်ညားမှုလေးက ယုတ်လျော့ နေသလိုလို။

"ကာကာ"

သူငေးကြည့်နေတုန်းမှာ ပင် ကောင်းကင် မျက်လုံးဖွင့်ပြီး သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လာသည် ။ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည့် မျက်လုံးနှစ်စုံကို သူတို့ အကြည့် မလွှဲမိကြ။ ကောင်းကင် နှုတ်ခမ်းကတော့ ခုထိ အပြုံး ရေးရေးလေးကို ချိတ်ဆွဲထားမြဲ။

"ဘာလိုလိုနဲ့ ငါတို့ တောင် အိမ်ထောင်သားမွေး ပြုရမယ့် အရွယ်

ရောက် လာပြီနော်"

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

ကောင်းကင် စကားကြောင့် သူတကယ်ကို အားပါးတရ ထထိုင်ပြီး ရယ်လိုက်မိသည်။ ဒီလို စကားမျိုးကို မျက်လုံးချင်း ဆုံပြီးများ ပြောရတယ်လို့။ ဒီကောင်ကတော့။

"သေချင်နေလို့ ထရယ်တာလား ... စကား အကောင်းကို ပြောလို့ မရဘူး"

ကောင်းကင်က ခုထိ အရယ် မရပ်သေးသည့် သူ့ဗိုက်ကို အိပ်နေရာမှ လှမ်းထိုးပြီး ပြောသည်။

"မင်းက မိန်းမကြီးလို ပြောနေတာကိုကွ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဘာတဲ့ အိမ်ထောင်သားမွေး ပြုမယ် ဟုတ်လား"

သူ့အရယ်ကို မရပ်နိုင်ဘဲ ပြောမိတော့ ကောင်းကင်ရဲ့ မျက်စောင်းက သူ့ဆီ ဒိုင်းခနဲ။ ယောက်ျားလေးတွေက မျက်စောင်း မထိုးဘူးလို့ သူပြောမိရင် သူ့ကို ဒီနေရာမှာ တင် ထသတ်မလား မသိ။

"ခွေးကောင် ... စကား အကောင်းကို ပြောလို့ မရဘူး"

ကောင်းကင်က မကျေမနပ်နှင့် ပွစိပွစိ ပြောသည်။ ပြီးနောက် သူ့ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ မျက်နှာကြက်ကိုသာ အရေးတယူ လုပ်၍ ကြည့်နေသည်။ သူလည်း ပြန်လှဲအိပ်လိုက်ပြီး ကောင်းကင် နည်းတူ မျက်နှာကြက်ကိုသာ အကြောင်းမဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ အချိန်တွေ ကုန်တာ တကယ်ကို မြန်လွန်းခဲ့တာပဲ။ သူတို့ တွေ သတိ မထားမိခဲ့ပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ယ်လျှောက်ဖို့ ကိုယ့်မိသားစု ကိုယ်တည်ထောင်ဖို့ အချိန်က ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ကောင်းကင် ဖွထားလို့ ရှုပ်ပွနေသည့် အခန်းလေး ထဲမှာ တော့

လူနှစ်ဦးရဲ့ အသက်ရှူသံတွေသာ ပဲ့တင်ထပ်လျက်။

ညနေက ရေချိုးထားတာတောင် ချွေးက နဖူးစပ်မှာ စိုစိစိ။ ဆောင်းတွင်း ညနေပိုင်းကြီး ချွေးထွက်နေသည့်သူ ဆိုလို့ ကောင်းကင် တစ်ယောက်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ချွေးက ရာသီဥတုကြောင့် ထွက်ခြင်း မဟုတ် ... စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်းကြောင့်။

ညနေ ၆ နာရီလောက် လာမည်ဟု ချိန်းထားသည့် မမမြရောင်ခြယ် တို့ က ခု ၆ နာရီခွဲသည် အထိ ပေါ်မလာကြသေး။ မေမေနှင့် ဖေဖေက လည်း ဧည့်ခန်းထဲတွင် စိတ်ပူနေကြသည် ။ သူသည် လည်း အခန်းထဲ မှာ ဖင်မထိုင်နိုင်သေး။ ညနေက အာကာပိုင် ရွေးပေးထားသည့် သူ့အင်္ကျီ က အခု ည ၈ နာရီထိုးသည့် အချိန်မှာ တော့ ကျောကုန်းမှာ ချွေးတွေနှင့် စိုနေခဲ့ပြီ။ စိတ်လှုပ်ရှားလျှင် ချွေးထွက်တတ်သည့် အကျင့်ရယ်ကြောင့်။ သူ့ဆက်တိုက် ဖုန်းဆက် နေခဲ့သော်လည်း မမမြယ်တို့ တစ်မိသားစုလုံး က ဖုန်းမကိုင်ကြ။ ကောင်းကင် တစ်ယောက်တကယ်ကို နေမရ ထိုင်မရ ဖြစ်နေသည် ။ မမမြယ်တို့ မိသားစုကို ထမင်းစား ဖိတ်ထားတုန်းက လာပါမည်ဟု ကတိ ပေးထားပြီးခုမှ ဘယ်လို ဖြစ်ရသည် မသိ။ ဒီလို အချိန်ကျမှ ဟိုကောင် အာကာပိုင်ကလည်း အနားတွင် မရှိ။

အရင်ကဆို အိမ်မှာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ညအိပ်တောင် လာနေကျ။ ဒီနေ့ ကျမှ လာခဲ့ပါလို့ သေချာ ဖိတ်တာတောင် ဒင်းက ပေါ်မလာ။ ည ၉ နာရီ ...။ မေမေက မနက်မှ ဖုန်းဆက်ပြီး အသေအချာ အကျိုးအကြောင်း မေး မည်ဟု သူ့ကို နှစ်သိမ့်သည် ။ ဖေဖေကတော့ မျက်နှာ သိပ်မကောင်းလှ။ အရမ်း တိကျတတ်သည့် ဖေဖေက ချိန်းထားပြီးမှ မလာသည့် အတွက် နည်းနည်း စိတ်ခုနေပုံပင်။ သူ့ဖုန်း ခေါ်နေသော်လည်း ကျေးဇူးရှင် အာ

ကာပိုင်က ခုထိ ဖုန်းမကိုင်။ Call End ဖြစ်သွားသည့် ဖုန်းကို နောက်တစ်ခါ ထပ်ခေါ်မှ ကိုင်သည်။ ။

"ပြော"

ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ထွက်လာသည့် လေသံကြောင့် သူ့ရဲ့ မရှည်သည့် စိတ်ကို ဆွဲဆန့် ထားလိုက်ရသည်။ ။ စိတ်ထိန်း ... ကောင်းကင် ... စိတ်ထိန်း ...။

"ဦးစိုးဆိုင်ကို လာခဲ့ကွာ၊ ဒီည သောက်ရအောင်"

ဦးစိုးဆိုင် ဆိုတာ သူတို့ နှစ်ယောက် ဆုံနေကျ သောက်နေကျ ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ။ ကျောင်းတက် ကတည်းက ခုဘွဲ့ရပြီးသည် အထိ ထိုဆိုင်တွင် ထိုင်နေဖြစ်ဆဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ နှင့်လည်း ထိုဆိုင်တွင် တွေ့ တတ်သည်။ ။ ဦးစိုးဆိုင် ဆိုတာ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ အတွက် ဒုတိယအိမ်လို့ ပင် ပြောရမလို။

"ဘာလဲ ... မင်းအတွက် ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်မလို့ လား ... ငါမအားဘူးဟေ့ကောင်"

သူပြောချင်ရာ ပြောပြီးချသွားသည့် ဟိုဂျပုကောင်ကြောင့် ကောင်းကင် ဒေါသတွေ တရိပ်ရိပ် တက်လာရသည်။ ။ ဂုဏ်ပြုပွဲ ...။ ဒီလို အချိန်မှာ ရူးနေတဲ့ လူပဲ ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်မယ် ...။ ဘယ်နှယ် ... မမခြယ်ကို စေ့စပ်ဖို့ စကား ပြောဖို့ နေနေသာသာ လူတောင် မလာတဲ့ ဟာကို ...။ ကောင်းကင် တစ်ယောက် စိတ်တိုတိုနှင့်သာ တစ်ယောက်တည်း ဦးစိုးဆိုင်သို့ ကားမောင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ မကောင်းဘူး ... သူငယ်ချင်းတွေလည်း တစ်ယောက်မှ မကောင်းဘူး ...။

အာကာပိုင် တစ်ယောက် ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာလာချင်း ကြား
လိုက်ရသည့် ဖုန်းသံကြောင့် သက်ပြင်း ချလိုက်မိသည်။ ဒီအချိန် ဘယ်
သူ ဆက်မည် ဆိုတာကို သိနေသည် ကြောင့်။ ဖုန်းကို ယူကြည့်လိုက်
တော့ ထင်သည့်အတိုင်း ဟိုကောင် ကောင်းကင်။ ဖုန်းကို Answer မနှိပ်
မိဘဲ ထိုင်ကြည့် နေမိသည်။ က screen ပေါ်တွင် ပေါ်နေသည့် မျက်နှာ
ချောချောရယ်ကြောင့်။ ငယ်ငယ်က ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် နှာခေါင်း ချန်ချန်
နှင့်မို့ ဟာသသရုပ်ဆောင် ဦးကင်းကောင်နှင့် တူသည် ဟု သူတို့
သူငယ်ချင်းတွေ စနောက်ခဲ့ဖူးသည့် ကောင်းကင်ဟာ ယခုတော့ ငယ်
ငယ်ကနှင့် ခြားနားစွာ။

Call End ဖြစ်သွားပြီး ပြန်ဝင်လာသည့် ဖုန်းကြောင့် သူသက်ပြင်း တ
စ်ချက် ထပ်မံချမိသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ဆီက ဘယ်လို ရင်ဖွင့် စကားမျိုး
ကိုမှ မကြားလို ပေမဲ့လည်း သူ့ကို ဖုန်းနှစ်ခါထက် ပိုမခေါ်စေ တတ်
သော အကျင့် ပါနေသည့် လက်က သူ့ဆန္ဒကို မလိုက်လျောခဲ့။

"ပြော"

သူခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်မိတော့ ကောင်းကင်၏ အသက်ရှူသံ
ခပ်ပြင်းပြင်းကို ကြားလိုက် ရသည်။ သူထင်တာ မမှားလျှင်တော့ သူ့ကို
စိတ်တိုနေမှာ အသေအချာ။

"ဦးစိုးဆိုင်ကို လာခဲ့ကွာ ... ဒီည သောက်ရအောင်"

သောက်ဖို့ အထိ ပြောလာသည် ဆိုတော့ သူနှင့် မမခြယ်ကိစ္စ အဆင်
ပြေသွားပြီမှန်း သူရိပ်မိ လိုက်သည်။ နောက်ရက်တွေမှာ အကောင်းဆုံး
သရုပ်ဆောင်ဖို့ အတွက် ဒီတစ်ရက်တော့ မင်းရဲ့ ရင်ဖွင့် စကားတွေကို
နားမထောင် ပါရစေနဲ့ လား ကောင်းကင်ရယ်။

"ဘာလဲ ... မင်းအတွက် ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်မလို့ လား၊ ငါမအားဘူး ဟေ့

ကောင်"

သူပြောပြီးပြီးချင်း ဖုန်းကို ချလိုက်မိသည်။ ။ မင်းပျော်နေတာကို ငါသဘောကျ ပေမဲ့ တခြားသူ တစ်ယောက်ကြောင့် မင်းပျော်နေတာကိုတော့ ငါကြည့်ဖို့ အင်အား မရှိဘူး ကောင်းကင် ...။ မြင်နေရသည့် လရောင် ရေးရေးကို ငေးရင်း မသောက်တာ ကြာပြီ ဖြစ်သည့် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ ဖြစ်သည်။ ။

နှုတ်ခမ်းဖျားက လွင့်ထွက်သွားသည့် မီးခိုးငွေ့လေးတွေကို ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းညိုညို တစ်စုံကို သတိရမိ သွားသည်။ ။

"ဆေးလိပ်တွေ ဘယ်လောက်တောင် ခိုးသောက်ထားလို့ မင်း နှုတ်ခမ်းတွေက ညိုနေရတာလဲ ... ကောင်းကင်"

ဖြေသူမဲ့နေသည့် မေးခွန်း တစ်ခုကို တီးတိုး ဆိုရင်း ဆေးလိပ်ကို နောက်တစ်ခါ အားပြင်းပြင်း ဖွာလိုက်မိသည်။ ။ တစ်ချိန်က ... ဒီလို ညမျိုးမှာ သူနှင့် ကောင်းကင် ဆေးလိပ် ခိုးသောက် ခဲ့ဖူးသည် ပဲ။ ။ ဝဲတက်လာသည့် မျက်ရည်တွေ ကတော့ မီးခိုးတွေကြောင့် ပဲလား ... ဒါမှမဟုတ် တခြား အကြောင်းကြောင့်လား ဆိုတာကတော့ သက်ဆိုင်သူသာ သိပါလိမ့်မည်။

အခန်း (၂)

"မမခြယ်လို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ရည်းစား ဖြစ်ရရင် ငါတော့ သေပျော် ပါပြီကွာ"

"ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိတဲ့ မိန်းမမျိုး ဆိုတာ မမ ခြယ်ကို ပြောတာကွ၊ ဘယ်လို ကြည့်ကြည့် အပြစ် ပြောစရာကို မရှိတာ "

"ကာကာ ... ငါ့လက်ကို ကိုင်ကြည့်ပါဦးကွာ၊ မမခြယ်နဲ့ ခဏလေး မျက်လုံးချင်း ဆုံတာကို ချွေးတွေရွဲ ရင်တွေ ခုန်ဖြစ်နေရတယ်လို့ ... ဟား . .. ဟား"

ဒီစကားတွေ။ ဒီစကားတွေကို သူတို့ ကျောင်းသား ဘဝတုန်းက ကောင်းကင် ခဏခဏ ပြောနေကျ။ မမခြယ် အကြောင်းတွေကို ပြောနေသည့် အချိန်ဆို ကောင်းကင်က အရမ်း ပျော်နေတတ်သည် ။ စိတ်လှုပ်ရှားတိုင်း ချွေးစိုနေသည့် သူ့လက်ကလေးကို ကိုင်ခိုင်း တတ်သည် ။ ထိုအချိန်မျိုးဆို သူပျော်မိတာကိုတော့ အမှန်တိုင်း ဝန်ခံရမည်။

ပုံမှန်ချိန်တွေဆို ကျားတစ်ကောင်လို သူနှင့် လုံးထွေး သတ်ပုတ် နေတတ်သည့် ကောင်းကင်က ဒီလို အချိန်မှာ တော့ ယုန်လေး တစ်ကောင်လို ချစ်ဖို့ ကောင်းလွန်းသည် ဟု သူမြင်သည် ။ သူ့ဆီ လက်ကလေး ပေးထားပြီး အပြုံးအရယ် မပျက် စကား ပြောနေပုံလေးတွေက တကယ့်ကို

ကလေး တစ်ယောက် သဖွယ်။ ကောင်းကင် ဘေးနားမှာ အမြဲတမ်း ဒီ လိုမျိုးလေး ငေးကြည့်နေခွင့် ရမယ်လို့ ထင်နေခဲ့သည့် သူ့အတွေးတွေက ကောင်းကင် ပြောသည့် စကား တစ်ခွန်းကြောင့် ရေပေါ် အရပ်ရေး သလို ပျောက်ကွယ် ခဲ့ရသည် ။

"မေမေက ငါနဲ့ မမခြယ်ကို ကျောင်းပြီးရင် နေရာ ချထားပေးမယ်တဲ့ ၊ ငါအိပ်မက် မက်နေသလားတောင် ထင်နေတာကွ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့် လေ ကိုယ့် crush နဲ့ လက်ထပ်ခွင့် ရမှာ က တော်ရုံ ကံကောင်းမှုလား"

ငေးကြည့်နေရုံနှင့် ကျေနပ်နေခဲ့သည့် သူ့ဘဝက နောင်တစ်ချိန် ငေး ကြည့်ခွင့်တောင် မရနိုင်တော့မှန်း သိသည့် အချိန် ကောင်းကင် အပေါ် ထားသည့် သူ့ရဲ့ အချစ်တွေက နယ်ကျွံနေခဲ့ပြီ။ ချစ်ရသူ ပျော်ရွှင်ဖို့ အတွက် နောက်ဆုတ်ပေးရန် အတွက်လည်း သူ့တွင် စွန့်လွှတ် ပေးကမ်း တတ်သည့် အထုံပါရမီက ထင်သလောက် မရင့်သန်ခဲ့။ ရှေ့ဆက်ဖို့ လည်း မဖြစ်နိုင်သလို နောက်ဆုတ်ဖို့ လည်း မကြိုးစားလိုသည့် သူက နောက်ဆုံးတော့လည်း ကောင်းကင်၏ ရွေးချယ်မှုကိုသာ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည် အဖြစ် စောင့်စား နေမိသည် ။ ကောင်းကင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မမှားစေဖို့ သာ ဆုတောင်းရင်း။

မနေ့က ခေါ်သည် ကို မလာသည့် အတွက် ရွှေစိတ်တော် ညှိနေမည် ကို သိသည် ကြောင့် ချောဖို့ ရန် အတွက် ကောင်းကင်တို့ အိမ်ဘက်သို့ လာရခြင်း။ ကောင်းကင်တို့ အိမ်ရောက်တော့ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ် ထားသည့် ရင်းနှီးနေသော ကားကြောင့် မျက်မှောင် ကြုတ်မိသည် ။ သူ အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်တော့ ဧည့်ခန်းတွင် စကား ပြောနေသည့် အန်တီကြည် ပြာနှင့် မမခြယ်ကို တွေ့ရသည် ။

"ဪ ... ကာကာ၊ ကောင်းကင်ဆီ လာတာလား"

"ဟုတ် ... အန်တီ၊ သူအိမ်မှာ ရှိလား"

အရင်ကဆို မမခြယ် အိမ်ကို လာသည် နှင့် ပျာယာခတ်ကာ မိဘတွေထက်ပင် ဧည့်ဝတ် ကျေနပ်တတ်သည့် ကောင်းကင်ကို အခု မမခြယ် ဘေးနားတွင် မတွေ့ရ၍ မေးမိခြင်း။

"ရှိတယ်သားရေ ၊မင်းသူငယ်ချင်းက နေမကောင်းလို့ အပေါ်မှာ အိပ်နေတယ်"

မနေ့ ညနေကအထိ သူအမြင် ကပ်လောက်အောင် တက်ကြွလွန်းမက တက်ကြွနေသည့် လူက အခု ရုတ်တရက်ကြီး နေမကောင်း ဖြစ်သည် ဆိုတာကတော့ မယုံချင်စရာပင်။ မနေ့ညကတောင် သူ့ကို ဆိုင်ထိုင်ဖို့ ခေါ်နေသေးသည် မဟုတ်လား။

"ဟုတ် ... အဲဒါဆို ကျွန်တော် ခဏ တက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

"အေးအေး ...၊ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ သူ့ကြီးကြီးက ကြက်သား စွပ်ပြုတ်လေး လုပ်ပေးထားတယ်၊ သားအပေါ်တက်ရင် ယူသွားလိုက်ဦး၊ သူနိုးနေရင်လည်း တိုက်လိုက်ပေါ့ကွယ်၊ အန်တီ ဒီမှာ သမီးလေးနဲ့ စကားကောင်းနေလို့ "

"ဟုတ် ... အန်တီ"

သူ မမခြယ်ထံ အမှတ်မထင် အကြည့်ပို့မိတော့ မမခြယ်က နှုတ်ဆက်ဟန် ခေါင်းလေး တစ်ချက် ညိတ်ပြသည် ။ သူလည်း လူမှုရေးအရ အပြုံးတစ်ပွင့်ဖြင့် တုံ့ပြန်မိသည် ။ အပြုံးတွေက အသက် မဝင် ပေမဲ့ပေါ့ ။ သူထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်တော့ ကြီးကြီးက ရေသန့်ဘူးထဲကို ဓာတ်ဆားထုပ်ကလေး ဖောက်ထည့် နေသည် ။

"ကြီးကြီး ... ကောင်းကင်အတွက် စွပ်ပြုတ်က ရပြီလား"

သူ ကြီးကြီးရဲ့ ခါးကို နောက်ကနေ ဖက်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ကြီးကြီးက အန်တီ ကြည်ပြာတို့ အိမ်တွင် အလုပ် လုပ်နေခဲ့သည် မှာ ကောင်းကင် တစ်သက်ပင် မက။ အန်တီ ကြည်ပြာတို့ နှင့် မိသားစုလိုပင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အတွက်လည်း "ခင်ရာဆွေမျိုး မိန်ရာဟင်း ကောင်း"ဆိုသလို ကြီးကြီးက သူ့အတွက်ဆို ဆွေမျိုးလိုပင်။

"ပြီးပြီ ...ကာကာရေ၊ ခဏလေး ကြီးကြီး ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးမယ်"

"

ကြီးကြီးက ဖျော်ပြီးသား ဓာတ်ဆားရည်ဘူးကို လင်ဗန်း အသေးလေး တစ်ခုပေါ်တင်သည်။ အဖုံး ဖွင့်လိုက်သည် နှင့် လှိုင်ခနဲ ထွက်လာသည့် စွပ်ပြုတ်အနံ့က မြည်းစရာ မလိုဘဲနှင့်တောင် အရသာရှိကြောင်း အတပ် ပြောနိုင်သည်။ သူလည်း နေမကောင်း ဖြစ်သည့် အချိန်မျိုး ကျရင် တစ်ခါလောက် ဒီလို အရသာ ရှိသည့် စွပ်ပြုတ်မျိုးလေး သောက်ချင်မိသား။ အိမ်မှာ မမကြီး ရှိပေမဲ့ မမကြီးနှင့် အချက်အပြုတ် ပညာဆိုတာက လုံးဝကို တွဲဖက်မြင်လို့ မရသည် မို့။ ဆရာဝန် ဖြစ်သည့် မမကြီးက သူ့ထက် ၈ နှစ်ကျော်လောက် ကြီးသည်။

နေ့တိုင်း လူနာတွေနှင့် အမြဲ ရှုပ်ယှက် ခတ်နေသူမို့ အချက်အပြုတ် သင်ကြားရန် အတွက် အချိန် မရှိခဲ့။ အချိန် မပေးနိုင်ခဲ့။ အိမ်က အဖေဖြစ်သူ ကလည်း ကုမ္ပဏီ အလုပ်တွေနှင့်သာ ရှုပ်နေသည် မို့ အိမ်ကို သုံးရက်နေမှ တစ်ခါလောက်သာ ပြန်လာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်လည်း အပြင်မှာ သာ စားဖြစ်နေခဲ့တာ ကြာပြီ။ အိမ်ထဲမင်း၊ အိမ်ဟင်းကို သဘော ကျတတ်သူမို့ တစ်ခါတလေ ကြီးကြီး လက်ရာလေးများ လာစားမိလျှင် ကောင်းကင်၏ မျက်စောင်း ဒဏ်က ခံရသေး။

"ကြီးကြီး ကောင်းကင်က ရုတ်တရက်ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နေမကောင်း ဖြစ်ရတာလဲ၊ မနေ့က ညနေကတောင် အကောင်းကြီးကို"

ကြီးကြီးက စွပ်ပြုတ် ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ကို ခုနက ဓာတ်ဆားဘူး တင်ထားသည့် လင်ဗန်းပေါ်တင်သည်။ ။

"နေမကောင်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ကာကာရေ ... မင်းသူငယ်ချင်းက အရက်နာ ကျနေတာ"

"ဗျာ"

အာကာပိုင် တစ်ယောက် မျက်လုံး အစုံ ပြူးသွားရသည်။ ။ ဒီကောင်တကယ်ကြီး သူမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း သွားသောက်တာ ပေါ့လေ။ ဖြစ်တာတောင် နည်းသေး ...။ ကောင်းကင်ရဲ့ အကျင့်က မူးလာလျှင် စကား နည်းသွားခြင်းပင်။ စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ဆက်တိုက် သောက်နေတတ်တာ။ မူးပြီး ရစ်တာမျိုး၊ ရမ်းတာမျိုးတွေလည်း လုံးဝမရှိ။ တစ်ခုဆိုတာက သောက်တာ များ ပြီး မနက်ပိုင်း အရက်နာကျလျှင် ဝမ်းလျှောတတ်တာပင်။ တခြားလူတွေ အရက်နာကျလျှင် ကိုယ်တွေလက်တွေ နာတာမျိုး၊ အန်တာမျိုး၊ ခေါင်းကိုက်တာမျိုး၊ မူးဝေတာမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်ပေမဲ့ ကောင်းကင်ကတော့ ဝမ်းလျှောတတ်သည်။ ။

ထိုအကျင့်ကို မသိဘဲ သူနှင့်ကောင်းကင် ပထမနှစ် တက်တုန်းက အလွန်အကျွံ သောက်မိ၍ ကောင်းကင် တစ်ယောက် ဆေးရုံ တက်ရသည် အထိ ဖြစ်ဖူးသည်။ ။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ကောင်းကင် သောက်လျှင် သူက ဘေးမှ နေ၍ လိုက်ထိန်းပေး ဖြစ်သည်။ ။ ကောင်းကင်ကလည်း သူပါမှ သာလျှင် သောက်ဖြစ် တော့သည်။ ။

"မနေ့က မြရောင်ချယ်တို့ အိမ်က လာမယ်လို့ ပြောပြီး သူ့အဖေ မူး

လဲလို့ မလာဖြစ်ကြဘူးလေ၊ ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း ဒီမနက် မြေရောင်ခြယ် ပြန်ပြောပြမှ ကြီးကြီးတို့ လည်း သိရတာ ... ညကတော့ ဖုန်းတောင် မကိုင်တော့ အကုန် စိတ်ပူနေကြတာပေါ့။"

ဒါဆို စေ့စပ်ဖို့ ကိစ္စက ခုထိ မပြောရသေးဘူးပေါ့။ သူဝမ်းသာ သင့်တာ မှန်ပေမဲ့ သူ့အတွက် ဝမ်းသာစရာ ကိစ္စ ဆိုပေမဲ့ သူဝမ်းမသာမိ။ ကောင်းကင် ခံစားနေရမှာ ကို သူအသိဆုံးပင်။ ကောင်းကင်က ဒီကိစ္စအတွက် အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှား နေရှာတာ။

"ညက သူတို့ မလာတော့ ကောင်းကင်လည်း စိတ်ညစ်ရှာတယ် ထင်ပါတယ်၊ ည ၉ နာရီလောက် တည်းက ထွက်သွားတာ ၁၁ ခွဲလောက်မှ မောင်စိုး ပြန်ပို့လို့ ပြန်ရောက် လာတာ"

သူဘယ်လောက်တောင် စိတ်ညစ် နေခဲ့မလဲ ...။ ဘယ်လောက်တောင် ခံစားသွားရလို့ ဦးစိုး ပြန်လိုက်ပို့ရသည် အထိ သောက်ခဲ့ရတာလဲ။ ညကသူသာ ကောင်းကင် အနားမှာ ရှိနေနိုင်ခဲ့လျှင် ကောင်းကင် ဒီလောက်ထိ သောက်ဖြစ်မှာ မဟုတ် ...။

"ကြီးကြီး ... ကျွန်တော် ဒါတွေ ယူသွားတော့မယ်"

"အေး အေး"

သူထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်လာသည် အထိ အန်တီ ကြည်ပြာနှင့် မမခြယ်တို့ က ရယ်ကာ မောကာနှင့် စကား ပြောနေကြတုန်း။ ကောင်းကင် ဒီလိုတွေ ခံစားနေရတာကို မမြဲရောင်ခြယ် တစ်ယောက် သိမှ သိပါလေစ။ သူကောင်းကင် အခန်းရှေ့မှာ အတော် ကြာသည် အထိ တံခါးခေါက်နေခဲ့သော်လည်း အထဲက ဘာအသံမှ မကြားရ။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်း ခပ်လေးလေး ချပြီး သူ့ဟာသူ ဖွင့်ဝင်လာခဲ့သည် ။ သူ့ကို မြင်တော့ အလိုမကျဟန် တွန့်ချိုးသွားသည့် ကောင်းကင်၏ မျက်ခုံး တစ်စုံကြောင့်

ကောင်းကင် စိတ်အခြေနေကို သူခန့်မှန်းမိသည်။ ။

"ကြီးကြီးက မင်းအတွက် စွပ်ပြုတ် လုပ်ပေးထားတယ်၊ ပူတုန်းလေး သောက်လိုက်"

ခုတင်ပေါ်တွင် ခါးအောက်ပိုင်းကို စောင်လေးခြုံကာ မှီထိုင်နေသည့် အရက်သမားက သူ့စကားကို မကြားဟန်။ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေသည် ဆို ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။ အားနည်း၍ ချိုင့်ဝင်နေသည့် မျက်ကွင်းနှင့် မျက်ကွင်းညိုညိုတွေ ဝန်းရံထားသည့် မျက်ဝန်း အစုံကလည်း သူ့ထံ ဝေ့၍ ပင် ကြည့်မလာခဲ့။ တစ်ညတည်းနဲ့ ဒီလို ပန်ဒါမျက်လုံး ဖြစ်အောင် ညက မင်းဘယ်လောက်တောင် သောက်ခဲ့တာလဲ ကောင်းကင် ...။

"ငါ့ကို ဘာမှ မပြောဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ နေနေတော့မှာ လား"

ခုချိန်ထိ တစ်ခုမှ ပြန်မပြောသေးသည့် လောရှည်ကောင်ကို သူစိတ်မရှည်ချင်တော့။

"ငါ့သူငယ်ချင်း ... အာကာပိုင်က သေသွားပြီ"

ငင့် ...။ ပြောပုံကိုက ...။ သူ့အတွက် စေတနာ အပြည့်နှင့် စွပ်ပြုတ်ကို မှုတ်ပေးနေမိသည့် ကိုယ့်လျှာကိုယ်သာ ကိုက်သေလိုက် ချင်သည်။ ။ ချစ်တာက ချစ်တာပေမဲ့ တစ်ခါတလေ ကျလျှင် ဒီအကောင်ကို ငရုပ်ဆုံထဲ ထည့်ထောင်းချင်သည် အထိ အမြင်ကပ်သည်။ ။ စကား ပြောတာကိုက တစ်စက်မှ အချိုးမပြေ ...။

"မနေ့ညက ကိစ္စအတွက် ဆိုရင်တော့ ငါတောင်းပန်တယ်၊ မမခြယ်တို့ မလာတာကို ငါဒီမနက်မှ သိရတာ"

မမခြယ် နာမည်ကို ကြားသည် နှင့် ညှိုးငယ်သွားသည့် သူ့မျက်နှာက

ခုနက သူ့ကို သေရွာ ပို့နေသည့် မျက်နှာနှင့် ခြားနားစွာ။ အဲဒီလောက် တောင် ချစ်သည် တဲ့ လား ...။ ကောင်းကင် ဘက်မှ ဘာစကားမှ ပြန်မ လာသလို သူလည်း ဘာမှ ထပ်မပြောဖြစ်။ သူ့အတွက် ပူလောင်နေ သည့် ကိုယ့်စိတ်ကိုတောင် မနည်း အားတင်း ထားရသည် မို့ သူ့ကို လည်း နှစ်သိမ့်စကား မဆိုဖြစ်။

"သက်သာလား သား"

တိတ်ဆိတ်နေသည့် အခန်းငယ်က အန်တီကြည်ပြာ ဝင်လာမှ အသက် ပြန်ဝင်လာသလို။ သူ့နောက် လှည့်ကြည့်မိတော့ အန်တီကြည်ပြာက နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းစွာ ပြုံးပြသည် ။ အမေ မရှိသည့် သူ့အဖို့ အန်တီ ကြည်ပြာက မိခင်အရင်း သဖွယ် ချစ်မေတ္တာကို ပေးသည် ။ အင်း ... အခုချိန် ထိပေါ့။ သူ့ကောင်းကင်ပေါ် ထားသည့် သဘောထားကို သိသွားလျှင်တော့ မည်သို့မည်ပုံ ပြောင်းလဲသွားမည်ကို သူမတွေးတတ်။

ကောင်းကင်ကတော့ ခုထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကား မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်။

"ခုနက သမီး မြရောင်ချယ် လာသွားတယ်သား"

ခုနက ငြိမ်သက်နေသည့် ကောင်းကင် မျက်လုံးတွေက မမခြယ် နာမည် ကြားသည် နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည် ။

"စေ့စပ်ဖို့ ရက်ကို မေမေတို့ ဘက်ကပဲ ရွေးလိုက်ပါတဲ့ ... သူ့အားလုံး သဘော တူပါတယ်တဲ့ "

"ဗျာ ... မေမေ၊ မေမေ တကယ် ပြောတာနော်၊ မမခြယ်က သားကို လက်ခံလိုက်ပြီ ပေါ့နော်"

ခုနကနှင့် မတူစွာ ပြောင်းလဲသွားသည့် သူ့ပုံစံကို ကြည့်ပြီး

ရင်ဘတ်အတွင်း တစ်နေရာမှ အောင့်တက် လာသည်။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ
မင်းအတွက် ရှိနေခဲ့တဲ့ ငါက မင်းအတွက် ဘာမှ မဟုတ်ခဲ့ဘူးလား။ မင်း
အတွက်ပဲ ကြည့်နေခဲ့တဲ့ ငါက မင်းအတွက် ဘာမှ အရေး မပါခဲ့ဘူးလား
။ ဒါက ငါ့အတွက် မင်းရဲ့ ရွေးချယ်မှုပဲလား ကောင်းကင် ...။

အန်တီ ကြည်ပြာနှင့် ကောင်းကင် ပြောနေသည့် စကားတွေကို သူမ
ကြားနိုင်တော့ပါ။ မကြားရဲတာဆို ပိုမှန်ပါလိမ့်မည်။ စွပ်ပြုတ် ပန်းကန်
ကိုသာ ခေါင်းငုံ့ မွေနေရင်း အပိုလူ တစ်ယောက်လို နှုတ်ဆိတ် နေ
မိသည် ။

ငါ ... နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ အချိန် တန်ပြီလား ကောင်းကင် ...။
